

Het is je moeder

- Mevrouw, ik weet niet waar Renee is.

Lynn hield een theedoek vast. Ze was bijna klaar met de afwas.

- Ik belde haar net, maar ze neemt niet op.

- Belt u dadelijk dan weer, zei Lynn.

- Ze neemt niet op.

- Misschien is ze onderweg naar mij.

- Alweer?

Dat ontbreekt er nog maar aan, dacht Lynn.

- Renee, zei ze, vindt het hier...

Maar ze maakte de zin niet af. Het was geen tactische opmerking.

- Ze is vaker bij jou dan bij mij, klonk het verontwaardigd.

- Dat weet ik niet, zei Lynn. Ik hou de score niet bij.

- Ik ben wel haar moeder.

- Ze komt vast nog wel bij u langs.

- Ik heb haar al zes weken niet meer gezien!

Lynn keek naar de klok. Haar favoriete TV-serie zou zo beginnen.

- Zal ik haar vragen om u te bellen, als ik ze zie?

- Voor mijn part, maar van mij hoeft het onderhand niet meer.

- Zal ik dat ook zeggen?

Het bleef even stil aan de andere kant. Toen klonk het verbitterd:

- Dat mag jij. Zeg dat maar. Ze mag het gerust weten.

Verkeerde vraag, dacht Lynn.

- Komen de andere kinderen regelmatig langs?

- Natuurlijk, de oudste komt bijna elke dag. Die maakt gewoon tijd, ik hoef...

Lynn legde de theedoek neer en glaasde naar buiten.

- ...en de jongste doet z'n best, ook al woont hij ver weg.

Nog een paar minuten en ze zou het niet meer halen.

- ...dan denk ik, het is net alsof ze geen bal meer om mij geeft.

- Welnee, zei Lynn, ze heeft het vaak over u. Ze is echt wel aan u gehecht.

Dat wist ze niet zeker. Renee misschien ook niet.

- Ik merk er anders niks van.

Soms zou Lynn gewoon willen zeggen wat ze er werkelijk van dacht.

- U hoeft er ook niets van te merken. Zij hoeft u niet te amuseren.

- Als ze echt van mij hield, kwam ze elke zondag wel langs.

- Het maakt niet uit, of ze wel of niet van u houdt.

- ...de jongste zei vorige week nog, is ze alweer niet geweest?

- En wat zou dat? Wegen scheiden zich. Ze heeft haar eigen leven.

- Ik schaam me bijna om te moeten toegeven, dat mijn dochter...

- Het is niet haar taak om u bezig te houden.

- ...de burens zeiden laatst nog, goh, we zien Renee...

- Rot dan op naar de bingo. Ga kaarten. Doe iets. Doe zelf iets.

- Waarom zeg je niks, Lynn?

- Ik luister naar u.

- Vind jij het dan soms wel goed, dat ze zo weinig naar haar moeder gaat?

- Och...

- Jij gaat toch elke dag naar je moeder?

- Elke dag? Echt niet. Een enkele keer per week, meestal.

- Renee zei anders dat jij elke dag naar je moeder ging.

- Dat is dan een misverstand. Zoveel hebben mijn moeder en ik niet te bespreken.

- Waarom niet? Ze is toch je moeder?
- Ze is ruim veertig jaar ouder dan ik. En ook nog doof en eigenwijs.

Het was even stil.

- Ik hoor het al.
- Pardon? zei Lynn.
- Nee, ik hoor wel, waar het door komt.

Lynn trok haar wenkbrauwen op. Toen zei ze:

- Die suggestieve toon staat mij niet aan.
- Dat zal dan wel niet.

Euthanasie, dacht Lynn. Je begrijpt niet waarom ze er zo'n probleem van maken.

- Nee, ik had wel een vermoeden...
- Wilt u eigenlijk niet liever dood?
- De oudste waarschuwde mij nog...
- Wacht, ik kom langs en dan smijt ik u van de trap.
- ...en ik nam het nog wel voor je op. Lynn, zei ik, dat is de beste...

Lynn haalde diep adem.

- Mevrouw, ik heb geen zin meer in deze flauwekul.
- Jij durft. Jij zegt tegen mij...
- Ik heb geen zin meer in die onzin. U gedraagt zich als een verwend nest.
- Wat?!
- Uw kinderen moeten u blijkbaar amuseren. Ze moeten u op handen dragen.
- Ik ben hun moeder!
- En zij zijn geen investering. U eist gewoon een rendement.
- Waar heb je het over?
- U moet uw eigen leven leiden. Onderneem zelf iets. Ga bij een kaartclub.

De kamerdeur ging zachtjes open. Renee kwam binnen.

Lynn hield een hand op de telefoon.

- Het is je moeder, zei ze tegen Renee.

Die borg met een strak gezicht de sleutels op in haar tasje.

- Ben je er? vroeg Lynn.

Renee schudde langzaam nee.

- Nou, zeg je nog wat?!
- Mevrouw, ik heb helaas geen tijd meer. Als ik Renee zie, zal ik zeggen dat u haar zoekt.
- Jij zegt niks. Als ik mijn dochter wil spreken, bel ik haar zelf wel.
- Doet u dat.
- Te bedenken dat ze al die tijd onder jouw invloed stond. Schaam jij je niet?
- Nee, hoor. U ook nog een fijne avond.
- Nu vind je jezelf zeker wel flink, om Renee zo tegen haar oude moeder uit te spelen?
- Geen dank, zei Lynn.
- Bah, ik vind jou...
- Maar ik moet nu echt ophangen. Dag, mevrouw. Leuk u gesproken te hebben.
- Jij... jij...

Lynn legde de telefoon neer en omhelsde Renee kort.

- Wat heb je gehoord? vroeg Lynn.
- Dat ik geen investering ben.

Het viel Lynn nog mee.

- Ik dacht, kom, laat ik ook eens een interessante opmerking plaatsen.
- Interessant was die zeker. Wat had mijn moeder te melden?
- Ze vroeg zich af waar je was. Ze heeft je gebeld.
- Ik was niet thuis.
- Dat had ik al door. Daarom maakte ze zich zorgen.
- En dan belt ze jou?

- Och, zei Lynn, terwijl ze de theedoek opnam, ik denk dat ze me graag mag.
- Je lijkt anders een beetje uit je hum.
- Van afwassen word ik nooit vrolijk. Laat ik maar gauw...
- Waarom zeg je niet gewoon wat er werkelijk aan de hand is?

Lynn legde met een zucht de theedoek neer en zette haar handen in haar zij.

- Wat er werkelijk aan de hand is?
- Als het even kan.
- Ook als het voor jou niet belangrijk is?
- Dat bepaal ik zelf wel, zei Renee.
- Mij best, zei Lynn. Ze liep naar de TV en zette hem aan.
- Dit is er aan de hand. Ik heb het begin gemist. Nou tevreden?